

הישיבות רוממה ומראשי ישיבת "בית מדרש עליון" ל"יתד נאמן": מוות ביד הלשון אבל גם על טובה, בעידוד שבונה עולמות

שבועו"ה יגיע לחתונה. ואמר לו את תאריך החתונה ונפרדו לשלום. ביום של החתונה, רבי אברהם חשב שמן הסתם, תלמידו ישלם לו מונית על חשבונו עד לאולם, ורבי אברהם חיכה. מתקרבת שעת חצות ואשתו של רבי אברהם אומרת לו ש"אם תלמידך הרב הנ"ל, לא שולח לך מונית, אתה לא נוסע לחתונה". רבי אברהם התעקש: "אבל אני הבטחתי לנסוע וצריך לעמוד בדיבורי וצריך לנסוע לחתונה". אמרה לו: אני אסע אתך ביחד. נסעו ביחד והגיעו לפני החופה ואמר מזל טוב וכו', ובאותה חופה, רבי אברהם לא קיבל

השכינה, לכל הגילויים שבתורה אפשר לזכות. יש לבחורים ולאברכים בהיכלי התורה כל כך הרבה הזדמנויות לומר מילה טובה, לעודד, לפרגן, ולא רק בהיכלי התורה, בכל מקום שנמצאים אפשר להשפיע בכוח של מילה טובה.

תראו מה תקנו לנו לקרוא בהפטרה של היום הקדוש: "למה צמנו ולא ראית עינינו נפשנו ולא נדע, הלא פרוש לרעב לחמך ועניים מרודים תביא בית... והשביע בצחצחות נפשך... ותפק לרעב נפשך..." כשיודעים לתת את המילה הטובה זוכים לכל הברכות.

מוטלת עלינו חובה להשתתף ולישא בעול עם אותן המשפחות שאיבדו את יקיריהן, ולראות את העולם באור שונה, לדעת שאנחנו חיים כאן עבור מצבנו בעולם הבא ולא עבור מצבנו בעולם הזה, קצת פחות עולם הזה, וקצת יותר חיוך ומילה טובה לשני, לנצל את החיים שלנו כאן ב"חיים ביד הלשון"

ברכה כלל. אחרי החופה נשאר קצת ונסע חזרה ברכבות כבדרך הלוך, ורבי אברהם הרי היה בנובהרדוק, ושם היה מושג של "הטבה תמורת הקפדה" והיינו אם ההוא ציער אותך, תיטיב לו לפחות ג' הטבות באותו יום, וזה גם ענין גדול שיורדת השנאה מהר מהלב. ולכן בחופה כשרבי אברהם ראה שהרב הנ"ל נמצא בחופה, נתן לו ברכה, כך סיפרה הרבנית בשבעה של בעלה.

שמעתי מדודי הגאון רבי ישראל אהרן קופשיץ זצוק"ל שהפסוק אומר: "משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו", ומידה טובה מרובה, המשיב טובה תחת רעה לא תמוש טובה מביתו.

תוך כדי שיחתנו מבקש הגר"נ קופשיץ שליט"א להתייחס לאסון הכבד שקרה בליל אמש (כאמור השיחה התקיימה ביום ל"ג בעומר). בטור או"ח בסימן תכ"ח כתוב שכיום שיוצא פורים יוצא ל"ג בעומר, מה זה בא ללמדנו? בפורים, כתוב ב"מנות הלוי" לר"ש אלקבץ, שהמן אמר: "ישנו עם אחד מפורז ומפורד בין העמים" כשאין אחדות זה גרם האפשרות לגזור גזירה נוראה כזו על כלל ישראל, ומאידך, כשאסתר קראה "לך כנוס את כל היהודים" נתן אפשרות שיוכלו להינצל, ולכן מצות היום הוא בנתינה איש לרעהו וקריב לבכות.

מה היה בל"ג בעומר? פסקו מלמות, והרי כבר מתו? אלא כותב הפרי חדש שהשמחה היא על מה שר"ע העמיד תלמידים מחדש, ובחיד"א בטוב עין כתב שהתחיל ללמדם בל"ג בעומר, והרי רבי עקיבא הוא שהנחיל לכלל ישראל "אהבת לרעך כמוך" אחר שראה שכל תלמידיו נפטרו מן העולם בין פסח לעצרת עבור עוון זה. הענין המשותף לפורים ול"ג בעומר הוא אותו ענין של אהבת רעים. וכשקורה כזה מקרה מצער בל"ג בעומר, יש לנו הרבה להתחזק בנושא של אהבת רעים וכבוד הבריות.

אם אנחנו מתחזקים בנושא החשוב של אהבת רעים, של חיוך לשני, של נתינת מילה טובה לשני, ממילא אנחנו נושאים בעול עם האסון שנורא. מי שרק מתבונן מה שקרה, מרגיש את אפסיות החיים, איך בן רגע נעצרו החיים אצל כל כך הרבה משפחות, האם אפשר להמשיך את החיים הלאה כמו שהיה קודם? ! מי שממשיך את החיים הלאה, זה מראה שהוא לא מבין מה קרה כאן. הוא הולך בעולם וחושב שהוא נצחי, הוא יחיה לנצח. אני זוכר שאבי זצוק"ל נפטר פתאומי באותו ל"ג בעומר מתוך נשיאה בעול עם אסון שקרה בשכונה, ההרגשה הנוראה שהיתה לי כמה חדשים אחר כך שברגע אחד הכל נגמר. החיים הם לא נצחיים, צריך לנצל אותם.

מוטלת עלינו חובה להשתתף ולישא בעול עם אותן המשפחות שאיבדו את יקיריהן, ולראות את העולם באור שונה, לדעת שאנחנו חיים כאן עבור מצבנו בעולם הבא ולא עבור מצבנו בעולם הזה, קצת פחות עולם הזה, וקצת יותר חיוך ומילה טובה לשני, לנצל את החיים שלנו כאן ב"חיים ביד הלשון" לתת ולהשפיע חיים לאחרים. כשכולנו נתחזק בזה יחשב שאנו שותפים בצערם וחיים את זולתנו, נזכה שלא ישמע עוד שוד ושבר בגבולנו.

שידוך בבחרותו. הוא בירר היכן היא, כבר היתה נשואה והלך לבקש את מחילתה. היא לא רצתה למחול ול"ע בתו נפטרה.

שמעתי שבישיבה קטנה אחת, היה שם בחור בעל כשרון גדול ולשונו חדה כחרב מלוטשת, והיה בשיעור ג"כ בחורים תמימים, והיה לועג עליהם והיו בחורים שנפגעו ממנו מאד, ואותו בחור הלך לישיבה גדולה, אחרי תקופה הוא עזב את הישיבה וירד מהדרך רח"ל, ואח"כ קצת התחזק וחזר בתשובה, ונשא אשה בגיל מאוחר, והיה נשוי כמה שנים ולא זכה לזרע של קיימא, ולבסוף גירש את אשתו, ונשאר לבדו עד סוף ימי חייו, וזהו מוסר השכל להיזהר מאד מלצער את החברים שאח"כ סובלים הרבה מאד במשך החיים. לעיתים תמהים ושואלים, מה זאת עשה א־לוקים לנו, והוא כי על המצער לחברו העונש הוא גם בעוה"ז מדה כנגד מדה, וכידוע שגדולי ישראל תלו צערם וייסוריהם על שציערו בני אדם בצעירותם, אמנם בשוגג וכו', ומ"מ צער הבריות הוא סכנה גדולה למי שמצער אותם. מרן הגאון רבי דוד פוברסקי זצוק"ל סיפר, שהיו שלשה בחורים בגרודנא שהיו בחירי עולם הישיבות בליטא ולא זכו להרביץ תורה כמידת גדלותם ולעומתם מרן הגאון רבי שמואל ריוזובסקי זצוק"ל כן זכה שכולם נהנים מהתורה שלו עד היום. כי אותם בחורים רצו ללכת לקמניץ ללמוד יבמות ואמרו את זה למרן הגר"ש שקאפ זצוק"ל והיה לו חלישות הדעת מכך, רבי דוד תלה את זה שלא הצליחו ללמד במידה מספקת בגלל שגרמו חלישות הדעת לרכם.

שמעתי מעשה מופלא מהגאון הגדול רבי יצחק הקר שליט"א ששמע מרבו מרן הגרש"ז אויערבאך זצוק"ל, שכשלמד ב"עץ חיים" אצל רבי איסר זלמן, הוא היה מכין את השיעור עם קבוצת תלמידים. חלק מהקבוצה היו מתמידים גדולים שחשבו שאין להם תועלת בהכנה הזו ועזבו ובאו רק לשיעור, הם נשארו מתמידים... והשאר יצאו גדולי תורה ומרביצי תורה.

אני זוכר, מוסיף הגאון רבי נפתלי שליט"א, ששמעתי מסבתי הרבנית קופשיץ ע"ה שמישהו ציער פעם את אחד מבני המשפחה והוא בכה בפניה על כך. היא אמרה לו שמברכת אותו שיזכה לאריכות ימים ויראה איך שהעולם מתנהל, שהעולם לא הפקר, העולם מסתדר בסוף... מי שרואה תמונה כללית בכל פעולה, אם לצער את השני או לא, אם לתת כבוד או לא, אם להתבטל לרבותיו או לא, אח"כ על הכל יש תשלום ומי שנוהר ונותן לשני הרגשה טובה "את מכבדי אכבד". העולם הולך מידה במידה.

איך מחדדים באמת את חשיבות ה"מילה טובה" לשני?

חז"ל אומרים שדורש אל המתים נקרא מי שמרעיב עצמו והולך ולן בבית הקברות, וכשהיה ר"ע מגיע למקרא זה היה בוכה: ומה מי שמרעיב עצמו לקבל רוח טומאה, לקבל רוח טהרה על אחת כמה וכמה, אבל מה אעשה שעוונותינו גרמו ולא זכינו.

מצד שני חז"ל אומרים: גדולה לגימה שמרחקת קרובים ומקרבת רחוקים ומעלמת עיניים מרשעים ומשרה שכינה על נביאי הבעל, היה זה כשעידו הנביא הלך לומר נבואה לירבעם בן נבט עם המזבח ויישב

כשאדם עושה עבירה בבין אדם למקום ומידת הדין רוצה להעניש, יש אפשרות לומר י"ג מידות רחמים והקב"ה ירחם עליו וימחל לו. אבל אם עשה עבירה בין אדם לחברו, מידת הרחמים כלפי חברו היא כעת להעניש אותו ואז אין לו למי לפנות, לכן נעמי אמרה, מידת הרחמים הענישה ולכן קראנה לי מרה וד' ענה בי, אין סיכוי שזה ישתנה

מדוע רבי אברהם כיבד את הרב ההוא וסיפרה כך: הרב ההוא, הוא היה תלמיד של רבי אברהם בביאליסטוק ובאחד מהימים הגיע לרבו, ובקשו להשתתף בחתונה של בתו. רבי אברהם אמר לו שאין לו כוח והוא זקן וחלש, והתלמיד הפציר בו ורבי אברהם לא הסכים עד שהתלמיד אמר לרבו רבי אברהם, כי אם הרב לא מגיע לחתונה חתונה איננה חתונה בשבילי. כשמוע רבי אברהם דברים אלו, אמר

ידו. היה נביא שקר ששמע ואמר לו גם אני נביא והקב"ה אמר שתאכל אצלי. הוא אכן אכל ובזמן האוכל, הקב"ה התגלה לנביא השקר: תגיד לו שלא יבוא לקבר וארי אכלו. רואים שאפילו נביא בעל, כיוון שנתן לו לגימה זכה שתשרה עליו שכינה.

זה בלגימה, ואנחנו יודעים שהמפייסו זוכה יותר ממי שנותן פרוסה לעני. כמה אפשר לזכות במילה אחת טובה, להשראת

בעמוד זה יש דברים הטעונים גניזה